

Jičínská vinice

Měsíčník křesťanského společenství Jičín 10/2018

Poznání činí člověka domýšlivým, ale láska buduje.

1 Kor 8,1

procházka po studánkách, 4. 11. 2018

VE VINICI NAJDETE:

Úvodník – Kamarád nebo přítel; Rozhovor s Petrem Rýglem; Oznámení

Úvodník...

Kamarád nebo přítel

Je dobré být to i to, ale určitě ne pravý opak. Každý z nás je obklopen lidmi, s kterými se buď jen letmo potká anebo s nimi ujde kus společné cesty. S lidmi, s kterými se setkáváš již od svého narození, a ač chceš nebo ne, prostě je budeš mít kolem sebe. To také zahrnuje, že minimálně s některými z nich vytvoříš vztah. S některými dokonce vztah trvalý jako kupříkladu vztah manželský anebo vztah přátelský. S lidmi, jakožto muž a žena, dítě a stařec, běloch a černoš, zdravý či nemocný, silný nebo slabý, krásný, či pro některé z nás (odpusťte mi) ošklivý. Vztah – slovo, které zahrnuje spoluúčast dvou lidí, vztah, ke kterému jsme vybízeni, a který je přirozenou součástí našeho bytí. Vzpomenete, že Bůh stvořil Adamovi ženu, aby nebyl sám. Já zde ovšem budu mluvit o přátelství. Přítel, to je někdo, kdo zná píseň ve tvém srdci a dokáže ti ji zazpívat, když ty sám si zapomněl slova. Vidím to tak, že vztah roste (pokud chceme) úměrně s časem věnovaným osobě, pro kterou máme lásku v našem srdci. Jak vztah roste,

záleží hlavně na nás, kolik jsme ochotni obětovat, kolik jsme ochotni dát, zda umíme věci přemilovat, umíme-li odpouštět a rány přijímat. To vše se člověk nenaučí za jednu noc. To vše se člověk naučí, pokud bude chodit s Bohem a nechá se v dané věci vyučovat. Trpělivostí, vůlí, kázní, pokorou i ranami života nabýváme moudrosti, která zajisté napomáhá k dobrému budování vztahu. Je dobré být někomu kamarádem, ale ještě lepší být přítelem. Dle mého nelze obsáhnout, abych byl všem dobrým přítelem, ale mohl bych být minimálně dobrým kamarádem, který umí pomoci, který jedná čestně, nepomlouvá a nelže, je pro druhé slušným člověkem. S přátelstvím je to však trochu jiné. Přátelé jsou jako hvězdy, nevidíš je pořád, ale přesto víš, že existují. Přátelé již společně ušli kus cesty, na které se vzájemně poznali. Na světě není nic krásnějšího, než podivuhodná přátelství, kterým Bůh dává vznikati, a která jsou odrazem jeho nezištné a velkorysé lásky.

Opravdové přátelství mezi křesťany je založeno na společném přátelství s Bohem.

Přítel je nejlepší terapeut v osamění a ublížení. Johann Wolfgang von Goethe k tomu poznamenal: "V srdci přítele zas a zas ozvěnou tiší se bolesti tón." Přítel není rádce. Stojí prostě u mne a při mně. Vyslechne mě, aniž by hodnotil, co říkám. Mohu před ním vyslovit, co cítím, nemusím se stále kontrolovat. Víím, že je to u něj dobře uloženo. Příteli mohu říct všechno, aniž bych vážil každé slovo. Když mu svěřím, co mě tíží a rmoutí, bolest zmizí. Je mi lehčeji u srdce. Špatný přítel je jako stín. Když svítí slunce, nezbavíš se ho, ale jakmile se setmí, nenajdeš ho.

Někdo má to štěstí, že má schopnost být přítelem.

Přátelství je velká věc; jeho velikost nelze vyjádřit slovy, je možné ji poznat jen zkušeností. Takovou zkušenost prožil David s Jónatanem, kteří nám vydávají svědectví o jejich vzájemném přátelství. Máš i Ty nějaké přátele? Jsi Ty něčí přítel? Mít přítele či ještě lepší přátele je pro mě Boží dar a požehnání, je to bohatstvím pro můj život. A proto neprahní po

bohatství majetku, penězích, ale prahní po přátelství, které obohatí celý Tvůj život. Extrémní třeštění moderního života udusilo starost o přátelství.

V přátelství je síla, která dodává člověku naději, že na nic není sám. Bůh nechce, abys byl sám. Proto nás také vyzývá ke společným shromážděním, která nabízejí možnosti výzev určitého druhu typu charakteru. Kupříkladu něco dát a nejen brát. Lidé už nemají čas, aby něco poznávali. Kupují u obchodníků věci úplně hotové. A poněvadž přátelé nejsou na prodej, nemají přátel.“ Bez lásky nelze stvořit přátelství. Lásku mít neznamena jí neumět dát!

Nemá větší lásku, než ten kdo položí život za své přátele. Učíme se (Já) být slušným člověkem, učíme se být dobrým kamarádem a doufáme, že vydají svědectví naše činy, že někdy v minulosti, přítomnosti i neznámé budoucnosti jsme se alespoň na malý okamžik stali dobrým přítelem (kamarádem) pro Ty druhé.

PS: zde ještě přidám několik moudrých slov o přátelství, která mě zaujala.

„Mám dvě ruce – jednu, abych stiskla dlaň u těch, s kterými kráčím, druhou, abych zvedla ty, kteří padají.“

„Nekráčej přede mnou, možná za tebou nepůjdu... nekráčej za mnou, možná tě nedokážu vést... kráčeť vedle mě a buď můj přítel...“

„Neštěstí má tu dobrou stránku, že nás učí poznávat opravdové přátele.“

„Přítel pozná, jestli úsměv, co vidí, ovládají svaly nebo srdce.“

„S druhými nás může spojit jen dobré srdce; ze zjištění nikdy trvalé přátelství nevzešlo.“

Rozhovor s Petrem Rýglem

Sama mám problémy s čísly a letopočty, a tak opravdu z čistého zájmu se ptám, jak dlouho sloužíš jako kazatel? Mohl bys udělat takový stručný průřez naší malou historií?

Jako pomocný kazatel jsem začal před 31 lety v ČCE, po návratu z dvouleté

Až se přátelé stanou vůči sobě uzavření a přestanou si vzájemně pomáhat, svět ztratí něco ze své nádhery.“

„Zůstaneme si cizí, když si neodpustíme stíny. Zůstaneme sami, když navzdory slunci stíny zůstanou mezi námi.“

Příslaví 17:17 „V každém čase miluje přítel, zrodil se bratrem pro doby soužení.“

Příslaví 27:9 „Olej a kadidlo jsou pro radost srdci, přítel je sladší než chtění vlastní duše.“

Petr Václavík

vojenské služby. Sehnal jsem dalších pět lidí a začali jsme se na faře scházet jako mládež. Tito lidé byli zárodek našeho nynějšího sboru. Nebyli uloupeni z jiné církve. Tři z nich jsou ve sboru dodnes. Jak to bylo dál, je popsáno ve sborové příručce, takže koho to zajímá, tam to najde.

Když se ohlédneš zpět na ty roky, je nějaké období Tvé služby, které se Ti více, z různých důvodů, vrylo do paměti?

Pamatuju si Anežku Kasíkovou. Jediný člen misijní stanice ve Vojicích. Tam jsem několik let jezdil a strávil i několik večerů

Vánočních spolu s Jovankou. Tam jsem se učil rozumět tomu, jakou cenu má jeden člověk. Pamatuju si doprovázení Josefa Pokorného, se kterým jsme přátelé už 35 let. Nevím, když o tom zpětně přemýšlím, tak mi to přijde, že začít dělat sbor, je jako jet proti proudu. Musíte pádlovat, ať se vám chce, nebo nechce. Prostě - práce, práce, práce. Asi to nezní moc zajímavě, ale tak to je. Neměnil bych, protože já to u sebe vnímám jako povolání. No, tak jsem vlastně na otázku pořádně neodpověděl. To víte, starší farář, mluví z cesty.

Asi to není úplně jednoduché, ale přesto, zkus zhodnotit náš sbor z pohledu pastýře, toho, který nás předchází a může trochu porovnávat.

Těch sborů, které jsem navštívil, je opravdu hodně, a to i napříč různými církvemi. Některým jsem se osobně dlouhodobě věnoval.

Tak nejdřív pochvala. Snad nelžu a pokud ano, tak nevědomě, ale neznám sbor, který by neprošel vnitřním rozštělením a krizí vztahů, krom našeho. Takové sbory jistě jsou, ale já jsem asi jezdil tam, kde to bylo. Někde to překonali úspěšně, někde hůř a někde je to zabilo. Toho si musíme cenit a střežit to, abychom si to nedali

ukrást. Lidé, kteří tím prošli, jsou leckdy poznamenáni nadosmrti negativně církví. Církev namísto přátelství a Krista ztělesňovala lež, manipulaci a boj. Dobré je, že ti, kdo ze sboru odešli, jsou přátelé a někteří se vrací. Takže směr, kterým jdeme, je myslím dobrý. Jen vydržet a neusnout.

No a z druhé strany. Myslím, že jsou někteří líní a někteří lakomí a někteří duchovně usínají. Do budoucna potřebujeme pracovat a být štedří. Dotedka nikdo nepřišel a neřekl, něco udělám za vás. A taky nikdo mimo sbor nepřišel a neřekl, dám vám peníze, takže budeme mít jen to, co vybereme mezi sebou. Jak nás přemůže lenost, lenost duchovní i tělesná a lakota, pak budeme poraženi.

Uvědomuji si, že každá generace má své barevné vzpomínky na minulost, své boje v současnosti, trápení s potomky a obavy z budoucnosti. Přesto každá doba něco nese a já bych byla nerada, abychom výzvu té naší doby přehlédli. Jak vnímáš tento čas z duchovního i obecného hlediska a máš nějaké konkrétní rady pro křesťany?

Z pohledu tělesného - tělesné moudrosti, bych musel říct hurá sláva, protože míra přebytku a blahobytu, technologických vymožeností, které v životě pomáhají, tu předtím nikdy tolik nebylo. Myčky, pračky, sušičky, topení na knoflík. Plné regály zboží, jídlo za dostupnou cenu, všude teče voda, každý má auto a přemýšlí, kam by jel v sobotu na výlet. Před nedávnem žila ještě moje babička a ta na žádnou dovolenou nejezdila. Můžeme využívat dobrých věcí, ale nemělo by nás to zatemnit, protože hmotný blahobyt nebyl, není a nebude cestou k Boží moudrosti. Právě naopak. Leckdy člověk hledá to, co je opravdu cenné, až když ho život skřípne. Taky platí, že žádný blahobyt ani utrpení na tomto světě není definitivní.

Boží slovo a moudrost nás vede k hlubšímu přemýšlení o světě i blahobytu. To podstatné, co tvoří život člověka, se nachází pod tělesným blahobytem. Je to v duši a mysli člověka. Uvažování v rovině tělesné je uváznutí na mělčině. Důležité je, jak rozumíme tomu, co vidíme, zdali to má shodu s Božím pohledem.

Co je pokrok? Co by řekl Bůh? V Písmu to už řekl. Když člověk činí pokání a od

pýchy se obrací k pokoře, od lakoty ke štědrosti, od pomsty k odpuštění.

Člověk řekne, že pokrok je lepší auto, lepší telefon, lepší topení atd. Z toho porozumění plyne i obdiv k věcem a touhy po nich.

Takže máte člověka, který má dům, práci, rodinu a zdravé děti a lidé řeknou dobrý, ten se ale má.

Co by ale řekl Bůh? To podstatné ti schází. Takže, co je to dobré? Dobré napořád, o co člověk nikdy nepřijde?

Učení Ježíše Krista nebylo o věcech, ale o srdci, charakteru a víře. Kulisy světa, jako blahobyt hmotný, či politická situace v tom nehrály žádnou roli.

Snad ta rada nakonec. Zdá se mi, že pro křesťana je dost zlé, když uvázne na mělčině. Ztratí nadhled, perspektivu věčnosti a věci hodnotí jen tělesným porozuměním a taky podle malého rybníčku, kde žije. Život na mělčině není zajímavý. Není co objevovat, nikam to nevede. To hlubiny mají tajemství, zákoutí nepoznaná. Tam čekají poklady poznání a moudrosti.

Za rozhovor děkuje Jovanka Rýglová

OZNÁMENÍ...

SHROMÁŽDĚNÍ

neděle 9³⁰ h

knihovna V. Čtvrťka, Denisova 400, Jičín

SKUPINKY

středa 19 h u Kecskèsových

čtvrtek 19³⁰ h u Kloučkových

MLÁDEŽ

pátek 18 h obvyklé místo

STARŠOVSTVO

18. listopadu 14 h u Kloučkových

9. prosince u Čeřovských

KAVÁRNA

Vždy poslední neděli v měsíci. Pamatujte, prosím, na občerstvení.

POČET ČLENŮ

37 dospělých

7 nezletilých

12 dětí

KONTAKTY

Křesťanské společenství Jičín

webové stránky: www.ksj.cz

<https://www.facebook.com/ksjicin>

měsíčník Jičínská vinice; vinice@ksj.cz

vzpomínka na velikonoční slavnost 2018